

Dovești
din
folclorul germanilor
din
România

Traducerea și adaptarea:
Roland Schenn

Ilustrații:
Walter Riess

CORINT JUNIOR

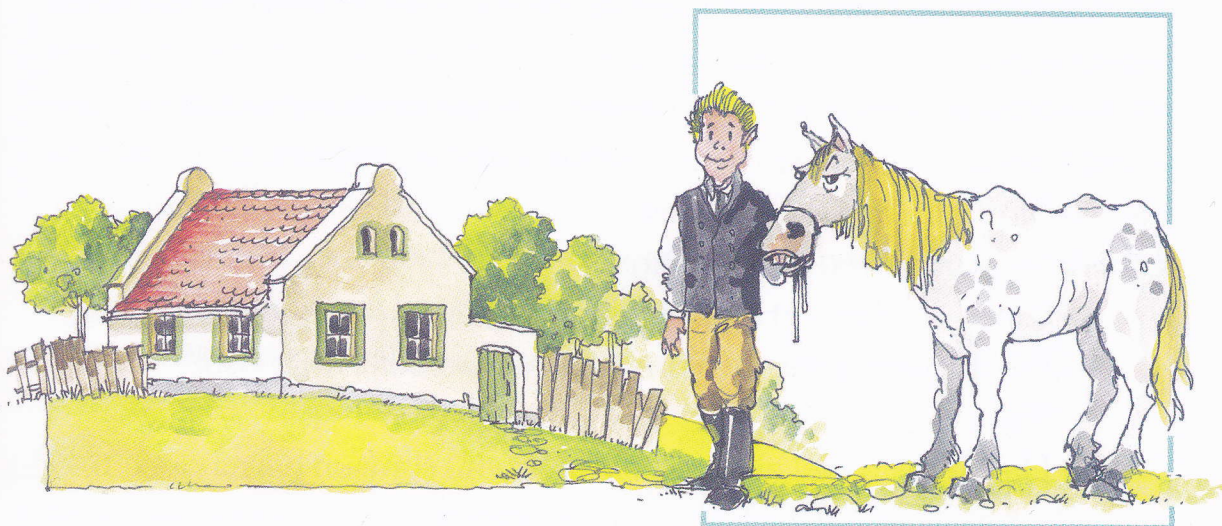

CUPRINS

Neînfricatul Hans și preafrumoasa Hanna (Sibiu – din folclorul landlerilor).....	05
Cutiuța vrăjită (Sibiu – din folclorul landlerilor).....	16
Lupul și măgarul (Timiș – din folclorul șvabilor).....	24
Vulpea, porumbița și ursul (Timiș – din folclorul șvabilor).....	28
Țăranul și dracul (Brașov– din folclorul sașilor)	31
Țăranul cel viteaz (Sibiu– din folclorul sașilor).....	35
Mezinul cel bun la suflet (Bucovina – din folclorul țipțerilor)	41
Fata cea harnică și zâna cea bună (Maramureș – din folclorul țipțerilor)	49
Maria, șarpele și prințul (Timiș – din folclorul șvabilor)	57
Duhul pădurii, negustorul și hangiul cel zgârcit (Satu Mare – din folclorul șvabilor).....	63
Cum s-a lecutit un bogătaș de-un obicei prost (Sibiu – din folclorul landlerilor).....	68
Vulpea și ariciul sau cine râde la irmă, râde mai bine (din folclorul sașilor, după Josef Haltrich)	71
Cum a ajuns lupul mare cântăreț (din folclorul sașilor, după Josef Haltrich).....	73
Lupul cel lacom și vulpea (poveste din folclorul sașilor, după Josef Haltrich)	75
Anexă	78

Neînfricatul Hans și preafrumoasa Hanna

(Sibiu – din folclorul landlerilor)

A fost odată ca niciodată un flăcău al cărui nume era Hans. Și Hans al nostru, dragi copii, era băiat sărman, căci de mic rămăsese orfan de amândoi părinții și fusese crescut de bunica lui. Da, numai că bunica plecase și ea la Ceruri și rămăsese bietul Hans singur-singurel pe lume.

Mare lucru nu îi lăsase bunica lui decât o căsuță mică-mică, la o margine de sat, și un cal de care nu s-ar fi despărțit în ruptul capului.

Hans avea grijă mai întâi de armăsarul său și abia apoi de sine însuși! El putea să rabde de foame, dar calului nu trebuia să-i lipsească nimic.

Și muncea Hans al nostru pe la cine apuca. Norocul lui era că peste tot pe unde se ducea să muncească dădea peste oameni de treabă, care îl răsplăteau așa cum se cuvine.

Ei, și tot muncind el așa, când pe la unul, când pe la altul, tot auzi vorbindu-se de preafrumoasa Hanna, pe care un zmeu ar ține-o ostatică în palatul său din inima unei păduri mari-mari, care s-ar fi aflat hăt, departe, tocmai la capătul lumii.

Tot auzind de Hanna, Hans al nostru își spuse că el trebuie să fie cel care o va scăpa pe preafrumoasă fată din ghearele zmeului.

Într-o seară, Hans spuse încet ca pentru sine, în timp ce își trecea degetele prin coama armăsarului său:

— Mâine pornim la drum, băiete! Trebuie să găsim castelul în care se află Hanna! Cred că o să avem un drum lung de străbătut!

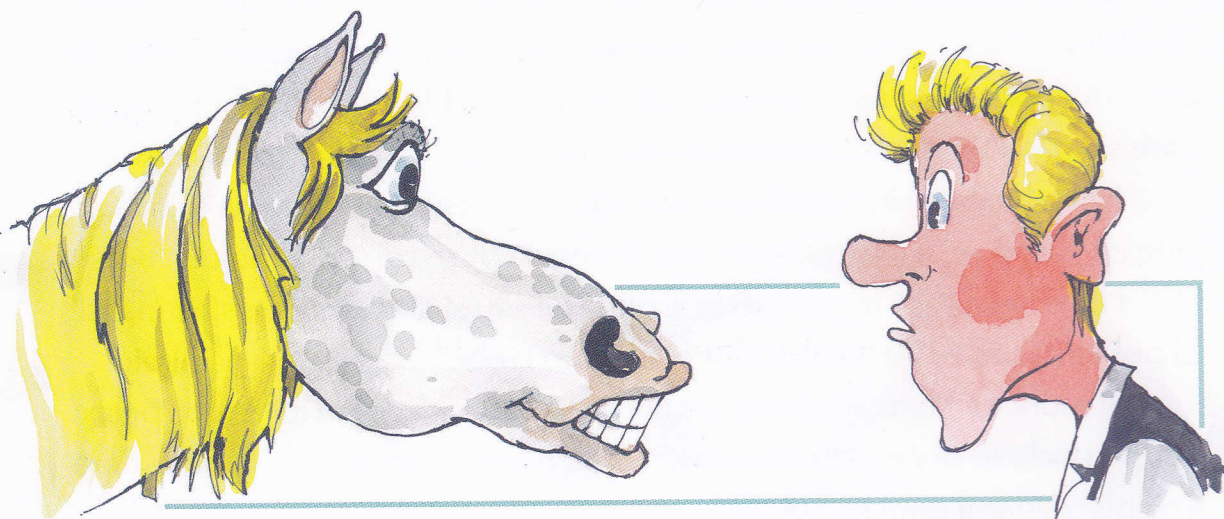
— Nu-i nimic! spuse un glas. Te voi duce unde vei voi, căci și tu, stăpâne, ai avut mereu grijă de mine!

— Cine-a vorbit? întrebă Hans uimit.

— Eu, stăpâne, armăsarul tău! veni numaidecât răspunsul.

— Tu?

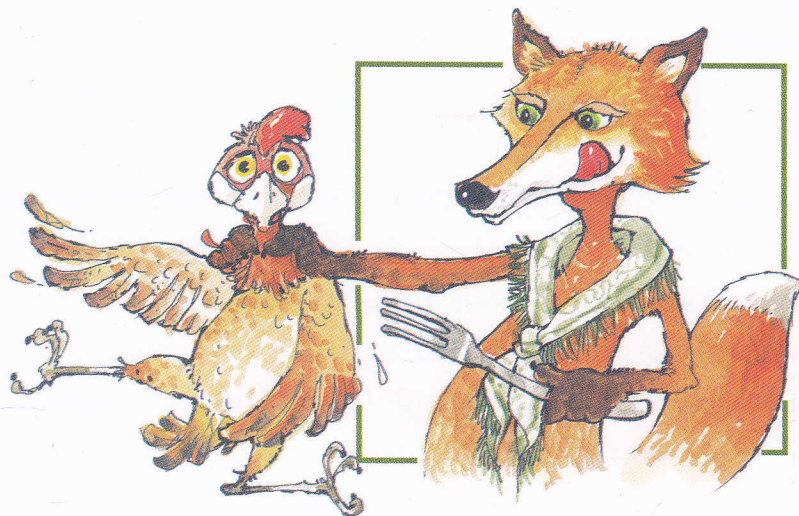
— Da, eu, stăpâne! zise calul. Vezi, eu nu sunt un cal ca oricare, ci un armăsar fermecat, înzestrat cu darul vorbirii.

Vulpea, porumbița și ursul

(Timiș – din folclorul șvabilor)

S

e spune că odată o vulpe intrase în gospodăria unui țăran înstărit. Și cum era ea lihnită de foame, mănca o găină pe nerăsuflăte, numai că de iute ce-o înghițișe, îi rămase un os în gât.

Simțind că abia mai poate respira, cumătra o luă la fugă și alergă ca nebuna, nemaștiind ce să facă.

Ajungând la un râu cu apă limpede și rece, vulpea bău ce bău, dar de os tot nu izbutea să scape.

Și iar începu cumătra vulpe să alerge și, cum alerga ea așa, iată că veni în zbor o porumbiță, care o întrebă cu glas blând:

— De ce fugi așa, cumătră? E cineva pe urmele tale?

— Vai mie! izbuti să spună vulpea, mi-a rămas un os în gât și zău, simt că-mi dau duhul! Poate mi-l poți scoate tu, că te-oi răsplăti cum se cuvine!

— la cască gura, să văd ce pot face!

Deschise vulpea gura maaare, maaare și porumbița îi scoase osul din gât!

— Îți mulțumesc, porumbițo! zise vulpea cu glas mieras, după ce scăpăde necaz. Fără tine nu știu, zău, ce m-aș fi făcut!

